

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli, in velja po postu za celo leto 4 gl. 60 kr., za pol leta 2 gl. 40 kr., za četrtert leta 1 gl. 30 kr.
V tiskarnici sprejemana za celo leto 4 gl., za pol leta 2 gl., za četrtert leta 1 gl.; ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XXXVII.

V Ljubljani, 5. grudna 1884.

List 49.

POKLON

premilostnemu gospodu novemu škofu Ljubljanskemu

Dr. JAKOPU MISIJU.

Bodi s serca nam pozdravljen,
Novi Višji naš Pastir!
Prihod Tvoj preljubljen, slavljen
Nam obeta sladki mir.

Željno Te že narod čaka,
Pridi k nam — le koj, le koj!
Krasni dvori, koča vsaka
Ti pozdrav pošilja svoj.

„Dobrodošel!“ Kerka, Sava,
Reka Ti naprot šumi;
Triglav, Nanos, Kum-višava
Se prihoda veseli.

Béle cerkve neštevilne
Te prijazno vabijo,
Mnóžce mašnikov obilne
Željno Te že čakajo.

Měščan, kmetič praša, gleda,
Kjé Pastir že novi si?
Stotisučev věrna čeda
Škofa videti želi.

Doželjeni hiti, hiti
Izmed štirskih semkaj měst,
Več ne dajaj se muditi
Slavni přestol svoj zasěst!

Něsi žalnim tolažilo,
Razdvojenim pokoj nov,
Bolnim blago pohladilo,
Vsim priněsi blagoslov!

Majhenim roké pokladaj,
Kličī svetega Duha,
Národ Slave složno vladaj,
S križem króti satana.

Vérno množco vódi srečno,
Dobro pašo vsim dajáj!
Pěljī čedo v rádot věčno,
Prejmi z njó vred sveti raj!

Premišljevanja in molitve za vse stanovce.

(Dalje.)

Jezusova mladost.

c) Zgled pobožnosti.

Ko je Jezus s svojimi stariši prišel v tempelj na velikonočne praznike, pravi sv. evangelist, je ondi ostal in so ga šele tretji dan našli sedečega v sredi učnikov, ki jih je poslušal in popraševal. Vsi pa, kateri so ga slišali, so se čudili njegovemu umu in njegovim odgovorom. (Luk. 2, 46. 47.)

Tukaj moramo opazovati, da Jezusu, ki je večna resnica in luč sveta, ni bilo treba poslušati učnikov; če je pa to le vendar storil, je storil v naš zgled, ktere ga moramo posnemati. Ravno tako je tudi Jezusova pot v Jeruzalem k velikonočnim praznikom zgled in zapoved za nas, da se moramo po zapovedi očitne Božje službe vdeleževati.

Navadno pravimo, da je tisti pobožen, ki rad moli, rad v cerkev hodi, Božjo besedo zvesto posluša in večkrat ss. zakramente prejema. In ravno ta zgled, zgled pobožnosti, nam je Jezus zapustil s svojo potjo v Jeruzalem. In ker vsaka čednost vaje potrebuje, in človek tistega ne zna, česar se učil ni, je očitno, da je treba pričeti z vajo v pobožnosti zgodaj, v prvi mladosti. Blagor tedaj otroku, ki ima pobožne stariše, kakor ljubi Jezus Marijo in Jožefa, ki sta ga še majhnega peljala tri dni daleč v tempelj k Božji službi. Zato vidimo, da zares pobožni stariši otroke že iz mladega vadijo v pobožnosti, ker jih saboj v cerkev jemljejo, ker jih v cerkvi nadzorujejo, iz pridige in keršanskega nauka sprašujejo, z njimi k svetim zakramentom pristopajo. In ravno ta v mladosti privajena pobožnost marsikoga pozneje obvaruje pred padcem, ali če je padel, da ga zopet na pravo pot pripelje. Zato je pa tudi žalostna prikazen naših dni in nas mora s strahom na prihodnost navdajati, če vidimo, kako pobožnost zginja iz keršanskih hiš vedno bolj, kako zanikarno nekteri keršanski stariši posebno med tako imenovanimi olikanimi stanovi v verskem življenju odgojujejo. Ne samo, da pobožne vaje na očitnih učilnicah zmeraj bolj kračijo in zanemarjajo, tudi nekteri stariši (da bi jih toliko ne bilo, kakor se bojimo!) pobožnosti nič ne cenijo. Kako bo pač otrok postal pobožen, ako stariše malokdaj vidi moliti ali nikoli ne, ne zjutraj, ne zvečer, ne pred jedjo ne po jedi, kako bo imel veselje do cerkve in ss. zakramentov, ko vé, da stariši k sv. maši ne hodijo in jih morebiti nikoli pri mizi Gospodovi ne vidi? Otrok, posebno deček, če je študent, res potrebne reči iz keršanskega nauka v šoli sliši in se jih tudi učiti mora; ali če nima pobožnosti od doma, le prisiljena reč malo pomaga, se malokrat prime serca, in po končani šoli tudi lahko zgine. Še taki, ki imajo doma naj lepši zglede, se v šolah velikokrat čisto spridijo. Beseda Božja na svetem mestu, pri pridigah in keršanskih naukih, ima blažilno in sveto moč, da v serce seže in da sad prinaša. Zato so prazni izgovori nekterih olikanih, ki menijo, da že vse znajo, in da jim v cerkev hoditi in Božje besede poslušati treba ni. Taki si ob sodbo Jezusovo nakopujejo, ktero je Judom zažugal: Kdor je iz Boga, posluša Božjo besedo; zato je vi ne poslušate, ker niste iz Boga. (Jan. 8, 47.)

Tudi ta izgovor ne velja, da olikan te reči sam lahko bere, ali da jih je že slišal. Saj tudi k rodovitnosti zemlje ni zadosti, da dež le enkrat pomoči, ampak če večkrat pride, potem je obilno sadu pričakovati. In ravno v tem je velika skerb za prihodnost, ker Božja beseda nekterim tako preseda: po mestih, da zraven ne gredó, po kmetih, da med pridigo proč odhajajo. To je naj gotovejši znamenje, da so taki s prave poti zašli.

Godí se, kakor piše sv. Pavel Timoteju: Prišel bo čas, ko zdravega nauka ne bodo terpeli, temuč si bodo po svojih željah zbirali učnike, kateri ušesa zgačejo; in bodo od resnice ušesa odvrčevali, k basnim pa se bodo obračali (2. Tim. 4, 4.)

Molitev.

O Jezus, ki si mi s svojim zgledom pokazal, da moram rad k Božji službi hoditi in Božjo besedo poslušati, daj mi tudi gnado, da morem ta zgled posnemati. Z Nikodemom hočem k Tebi hoditi, in z Magdaleno pr. Tvojih nogah sedeti, da bom poslušal besede večnega življenja. Daj mi zveličansko lakoto in žejo po Tvoji sv. besedi, kakoršno so imeli oni dobri ljudje, ki so po več dni daleč za Tabo hodili, da so Te poslušali. O Jezus, daj pa tudi vsim zmotenim spoznanje, da se še ob času k Tebi obernejo in Tvoje nauke sprejemajo. Daj nam vsim duha prave pobožnosti, da nas posvetni duh ne omami in ne zapelje. Če sem dozdaj premalo k Božji službi hodil, če sem prerediti Božjo besedo poslušal; sklenem zanaprej v vsem se poboljšati, Ti pa, ki lačne in žejne nasituješ, mi daj k temu svojo močno pomoč. Amen.

Sv. Marija Magdalena Paciška.

f) Na razpotji.

Ali veste, kaj je v kerščanskem življenju najpotrebnije in najvažnije v zagotovljenje večnega zveličanja? — Ker bi se morebiti mladih bralcev kateri ne mogel dovelj hitro spomniti, bom kar sam berž povedal, kaj: stanovitnost v dobrem! Kerščanska stanovitnost je najpotrebnija čednost in izmed vseh milosti Božjih je največja in najpotrebnija ona milost, s katero moremo do konca stanovitni ostati. Za to milost je treba največkrat in najbolj goreče moliti, za to čednost si je treba največ prizadevati.

To je dobro spoznala tudi plemenita deklica, o kateri sem vam že toliko lepega povedal. Skerbelo jo je, kako bi to dušno lepoto, ki si jo je pridobila v otročjih letih, najlože ohranila in še spolnola. Dobro je vedela, da bo ta važna naloga najbolj zastavljena na to, kakšen stan si bo izvolila. Blížala se je namreč, že tistemu osodepolnemu trenutju, ko se ob koncu otročjih lét mlademu človeku odpira več potov, ponuja več stanov, — ko pride „na razpotje.“

Pri izbiranju stanú je modra Katinka le na to gledala, kako bi mogla na podlagi dosedanjih pridobitev še krasnije poslopje bogoljubnosti doveršiti, — kako bi mogla odločeni čas zemeljskega potovanja najbolje obrniti. Hitro je prišla do prepričanja, da v samostanu bo naj bolje zavarovan biser njene deviške nedolžnosti in da pripomočki rednega samostanskega življenja ji bodo najbolj zagotovili stanovitnost v dobrem.

Toda pri volitvi stanú je treba gledati na notranje nagnjenje — na poklic. In ravno to je bila pri nji najložja reč, kajti že od prve mladosti je želela postati nuna. Prav ginljivo je brati v popisu njenih otročjih lét, kako sama zagotavlja, da je pri molitvi in premišljevanji ni nobena reč motila; le ta misel jo je nadlegovala, da bi rada v kak red stopila. Preden je začela moliti, se je rada (že pred desetim letom) napravila „za nuno.“ in le veselje nad to obleko, pravi, jo je včasih motilo v molitvah, drugega nič ne. Vendar tako hitro se ji ta serčna želja še ni imela spolniti.

Ko je bila 14 let stara, so se starši zaradi očetove službe preselili v Kortono. Katinka pa so oddali v nekem samostanu v daljno odgojo.

Zelo so bile nune vesele take gojenke in pač so si želele, da bi bilo več taci. Vsim tovaršicam je bila v zgled in spodbudo. Molitev in premišljevanje je bilo njeno največje veselje; po več ur je nerazmišljeno molila, in čem bolj so se razvijale njene dušne moči, tem popolnše je bilo to njeno sveto opravilo. Neizrečeno goreča je bila njena pobožnost in ljubezen do presv. Rešnjega Telesa; od pogostega obhajila bi je ne bila mogla nobena reč odverniti, še drugim je prigovarjala, naj se vendar pogosto vdeležé te nebeške sreče. Sicer pa je bila ponižnost in pohlevnost sama; nosila se je prav priprosto, čeravno je bila iz imenitne hiše, vsaka nečimernost ji je bila zoperna. Tudi v krotkosti je Jezusa posnemala; nobenkrat ni bila jezna ali nevoljna, ali čmerna, marveč vedno jasnega in vselega obraza. Posebno je pa še zastran tega pohvaljena, da o svojem bližnjem ni hotela slabo govoriti, marveč je one osebe, o katerih se je slabo govorilo, izgovarjala in se za njih dobro ime potegovala, kolikor je le mogla. In še to moram opomniti, da se je že zdaj kazalo pri nji tisto junaško zatajevanje in premagovanje, ki ji je pozneje dajalo moč in tolažbo v najhujših bolečinah, da si je še terpljenja želela ter veselo klicala: „O Bog, ne daj mi umreti, ampak terpeti!“

Sploh je v vseh zadevah kazala toliko popolnost, da so si nune zelo želele, naj bi vedno pri njih ostala. Ali njeno junaško serce si je želelo ostrejšega samostana in treba je bilo še privoljenja dobiti pri starših, kar ni bilo tako lahko.

Čez petnajst mesev so prišli namreč starši spet v Florenco in Katinka se je morala posloviti v samostanu in doma ostati.

Dolgo si ni upala staršem razodeti, kar je že od prve mladosti želela, na kar je noč in dan mislila: namreč, da se je odločila za samostansko življenje. Slednjič se osereči in najpred očetu razodene svojo namero ter konča svojo prošnjo s temi odločnimi besedami: „Oče! rajše bi umerla, kakor pa odstopila od obljube, ki sem jo Jezusu storila in od sklepa, s katerim sem se odločila za samostansko življenje!“ Očeta je že pervikrat pridobila, a težje je bilo pri materi. Materi kar ni bilo mogoče misliti, da bi se kdaj mogli ločiti od predobre hčerke, ktera jih še nikdar ni razžalila, marveč jim ves čas toliko veselje delala s svojim ljubeznjivim vedenjem. Mislili so ji med svetom kaj imenitnega preskerbeti. V ta namen so jo silili, naj se lepše oblači in lišpa, kakor moda zahteva; pa jokala se je, če je morala kaj lepšega in očitnega obleči. Sploh se ji je nečimerna posvetnost zoperna zdela in ker ni mogla privoljenja izprositi za stan, ki si ga je bila po božjem navdihnenju in po lastnem nagnjenju izvolila, je njena žalost bila tako velika, da je začela vidno hirati in se je bilo bati za njeno zdravje. To je slednjič mater nagnilo, da dovolijo. Pervo je bilo, da je Katinka pokleknila in se Bogu v solzah veselja priserčno zahvalila za dobljeno „zmago“.

Izvolila si je ostri karmeličanski red, ter je v sedemnajstem letu stopila vanj in v osemnajstem bila že preoblečena 30. jan. l. 1583 in dobila novo ime Marija Magdalena, s katerim je sklenjena tolika svetost. A njeno samostansko popolnost popisovati, mi tukaj ni namen. Bodi dovelj, da sem vam pokazal prelepo pot njene angeljske nedolžnosti do „razpotja“. Ogledimo si še spominek, ki ste ji ga tu postavili dve prav pobožni gospe, ki ste jo bili v samostan spremili. Ko ste namreč sami s prednico, ji rečete te le tehtne besede: naj dobro pazijo na to deklico, kajti zdi se jima, da še ni nikoli nobenega greha storila!

O da bi se mogel tudi vam takrat, ko se boste poslovljali od otročjih lét — „na razpotji“ — postaviti tak spominek z enakim napisom!

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane. Po naznanilih iz Gradca bodo premilostni gosp. novi škof Jakop Misija prihodnjo nedeljo, 7. t. m., v Gradcu posvečeni, drugo nedeljo, 14. t. m., pa v Ljubljani slovesno vmeščeni. Iz Ljubljane pojdeti na posvečevanje preč. gg. kanonika: stolni župnik Ant. Urbas in prof. dr. Andr. Čebašek, z Dunaja pride pa poslanec preč. g. kan. Kar. Klun. Od kod bode pri vmeščevanju obhod v stolno cerkev sv. Nikolaja, ni še gotovo, toliko se vé, ako bode slabo vreme, da naravnost iz škofije.

Stolna cerkev se pridno pripravlja na spodoben sprejem višega pastirja. Okviri križevega pota, pisanja in okviri pri čveterih škofih, več kinčev ob velikem oltarju — vse to je na novo prezlačeno. sedeži v koru za vel. oltarjem so prelakirani in pozlačenje osnaženo, ravno tako sta stranska kora s prižnico vred osnažena, prelakirana itd., da ne omenjamo drugih manjših reči. Vse to je dobro vravnal mladi pozlatar g. Fr. Toman (sv. Petra cesta št. 17.)

Dubica bos., 27. nov. Od veleč. g. župnika F. Sm. poslane ss. maše z denarjem vred sem resnično prejel ter se serčno zahvaljujem na obe strani, Bog pa naj dobroto poplača s svojimi darovi in blagoslovi!

Da ne bode papir prazen, ampak popisan, za kar je stvarjen, bom ktero povedal o volitvah v hervatski sabor po bivši Granici. Ta ozka, pa neznano dolga zemlja prišla je poslednja v Avstriji k vživanju vstavnih pravic, ter do volitve svojih poslancev na sabor v Zagreb. Mlade, t. j. početne, neskušene volivce vodijo menda vselej in povsod kaki večji prederzneži, vekači in kričači, ako so čisto slobodne in proste, sicer vodi jih vlada; samosvojne so redko ali nikoli ne. To nas uče zadostne skušnje 48. leta, pa zopet do današnjega dne. Ali granica bila je 100—200 lét v okovih vojaške vredbe; sama ni smela nič misliti, nič želeti; vse to so opravljali njih glavarji, in gorje mu, ako je kdo pokazal rožiček iz glave, urno so mu ga odbili. Prejela je ta zemlja slobodo, ali svet v obče ni še goden, še manj zrel zanjo, toraj še vedno misli po graničarsko, boji se velikašev po stari navadi, misleč, da če slediti za vsakim gerimenjem iz njih ust tudi še zdaj strela ali tresk, batine ali zapor. Dalje je za volitve neznana težava različnost vere med katolici in razkolnici, ter poslednjič madjarska silovitost in brezobzirnost vladnih organov, kateri so prav cinično volivce strašili in plašili, naj volijo vladnega kandidata, sicer bo zgubil n. pr. gostilničar naenkrat pravico točiti vino, žganje; tobakar prodajati tabak itd. Čudo veliko, da ni kdo še žugal, da bo od vzel pravico jesti, spati in dihati! Govorili so ljudje med seboj, da temu ali temu činovniku (vradniku) so glavarji zagotovili, da jim ne bodo škodovala nobene obtožbe, od kodar koli in od kogar koli bi jim došle čez nje v oziru volitev. — Mladi, t. j. neizkušeni volivci še tudi ne poznajo dosti stege (discipline) in so nekteri prav otroče ravnali, da so se za kandidata pričkali skor do volitvenega dana, in ko so se zedinili zanj, eto ga drugega, ki se je začel priporočati ter volivce na svojo stran vleči, da je vse zbegal in nasprotniku pomogel na stol: še drugi bili so neznano slabi, in se nikakor niso mogli premagati, da bi bili dali svoj glas odbranemu kandidatu, ker so imeli kako osebno piko nanj ter so glasovali za drugega ali celo za nasprotnika.

Iz vseh teh okoliščin se lahko vidi, kako težke so bile dobre volitve v Granici! Serbi so kar z vlado potegnili, ter vse njene kandidate za čisto zlato spoznali; ravno tako so delali činovniki, ker so bili prisiljeni tako voliti, če tudi zoper svoje prepričanje, kakor se je nekdanj godilo tudi slovenskim vradnikom; ali katoliki so si odbrali neodvisne svoje kandidate, ter so jih, kjer koli so oni v večini, tudi skor povsod izvolili, kjer pa so bili v manjini, so imeli zopet lepo število glasov za svojega kandidata, da so njim celó nasprotni činovniki sim terti očito spoznali, da edino oni so volili s prepričanjem, in ne bi bili njihovi nasprotniki nikdar zmagali, da ni vlada tako pritiskala. Lepo svedočanstvo je to za neodvisne katoliške volivce! Čudno je to, pa potrjeno po zgodovini, da so ravno in edino pravi katoliki o volitvah resnično naj neodvisnejši, da oni pomen volitve ter njene posledice naj jasneje previdijo. Pa zopet to ni čudno, ampak popolno naravno zato, ker ima edino katoliška Cerkev pravo slobodo, ter uči tudi to slobodo poznati svoje verne; krive vere in poganstvo ne poznajo prave slobode, njihova svitla načela: sloboda, jednakost, bratinstvo, ukradena so katoliški cerkvi, ktera jih je prejela z nebes, ker zemlja nikdar ne bi se bila vspela do višine teh načel, in še zdaj so ona pri krivovercih in poganih v primeri z njimi v katoliški Cerkvi le-to, ker je naj gerša opica proti naj lepšemu človeku. Iz zgodovine volitev se pa tudi ravno vidi, da katoliška Cerkev ne zabija glave človeku, ampak mu jo pametno in modro odpira, kar pa sploh vsa zgodovina priča. Zato so tudi verni poslanci in odborniki stanoviti, nekako nespremenljivi; neverni pa pravi petelini na strehi. Naj zapišem še eno smešnico, ki se je zgodila o tej volitvi za hervatski sabor.

V Kostajnici, dobre 4 ure od Dubice, odločil se je bil en Serbin, da voli s katoliki. Ta novica se raznese in pride do ušes popu, kteri se požuri, da gre k njemu ter ga pozdravi: Hvaljen Isus, šokče!*) No šokče, što radiš? Ti si se dakle prekerstio? (drugoverec postal)? Serb pravi, da je to, kar je bil, pravoslaven, kakor popred, ne pa šokac. Ali pop mu zavrača, da je postal šokac, ker je zapustil svojeverce o volitvi ter se pridružil šokcem. Serb terdi, da se z volitevjo nikakor ne spreminja vera; popa ta upor razdraži ter reče, da ga je obsedel hudobni duh, toraj si da donesti svete (blagoslovjene) vode ter počne Serba kropiti in „vruga iz njega goniti,“ dokler ga ni izgnal, to je, obljube prejel od obsedenca, da bo volil serbski a ne katoliški. — To sem čul pripovedovati po zveršenih volitvah in tudi verjamem. — Snega nam je dosti palo, mraza bilo je danes zunaj na oknu 10 stop. R. Z Bogom.

Iz Goriškega pod napisom F. R. K. nam je prišlo naslednje osebno pisanje, ki utegne marsikomu služiti v dober nauk in posnemo. Že delj časa odlašam spolniti obljubo in notranji čut mi ne dá več odlašati. Že več let marljivo prebiram „Zg. Danico.“ Naročen nisem, ker sem ubozega stanú, pa jo dobivam od nekoga prijatelja. Vsakikrat čitam na zadnji strani tudi o dobrotah darovih. Mislil in tuhtal sem, kako bi tudi jest kaj podaril. Pridelki na blagu so pičili, zasluži se malo, in pa družino oskerbovati in veliko obresti moram odrajtavati. Kaj si zmislim lausko leto? Ko prečitam v večernicah od tobaka, da je zelo škodljiv in da je dosti strupa v njem, začnem misliti: kaj ko bi tobak popustil in od tega kaj podaril, ker narmanj 20 kr. sem na teden

zakadil, ponosljaj in tudi začikal. Od vseh Svetih l. 1883 sem ga čisto popustil in sem čez 10 gld. prihranil; pa sem tudi na zdravji veliko boljši, ker poprej me je nekaj strašno martralo v želodci, da sem mogel tudi na popotvanji večkrat leči, da mi je potihnilo. Od tega, kar sem si na tabaku prihranil, podarim 5 gld. po sledečem načinu, namreč: financminstru za študentovsko kuhinjo. — za dober namen 2 gld. 10 kr. — Za cerkev Jezusovega presv. Serca 50 kr. — Za usmiljene sestre v Adrijanopoli 40 kr. — Za cerkev sv. Jožefa v Kuteževem 40 kr. — za sveto Detinstvo 20 kr. — Za zvonove v Sarajevem 20 kr. — Za Bosno 20 kr. — Za afrikanski misijon 20 kr. — Za bratovščino N. lj. G. 20 kr. — Za sv. Očeta 40 kr. — Za najpotrebniši misijone 20 kr.

Teško dam, pa imam trdno zaupanje, da mi bo Bog desetkrat več povernil. Priporočim se v bratovsko molitev N. lj. G. v dušnih in telesnih potrebah, da bi mogel vse dolžnosti opravljati in v dobrem napredovati. Želim poslednjič, da bi imel dosti posuemovalcev v tem, ker tobak je le navada in vsak se lahko odvadi, če le hoče. Koliko kr. pogori brez potrebe, ki bi lahko veliko hasnili, ako bi jih darovali za študentovsko kuhinjo.

Pristavek. Bog Vam plačaj, ljubi prijatelj, blage darove in lepi nauk, ki ste ga dali Slovencem s svojim modrim djanjem. Vr.

Iz Briksna, 29. listop. Dober prijatelj nam je s Tirolskega poslal prvi pastirski list Briksenškega novega škofa Simona do ondodnega čast. duhovstva. Pisanje je tako polno prelepih nauk za čč. gg. duhovne, da se nam zdi kakor dolžnost po „Zg. Danici“ ga razglasiti in sicer zarad posebejnega namena v izvirnem jeziku, namreč, latinskem. Prijatelj naš pravi o tej priliki: Vir est vere apostolicus, doctissimus et piissimus.“ — Pristavlja pa tudi o našem milgsp. škofu: „Ljubljana ima srečo, da tudi dobí škofa po sercu Božjem, čast mi je, da že veliko lét osebno poznam tega blagega moža. Dominus conservet Eum!“

Iz Afrike, žali, da ni nič veselega. Od ubogih jetnikov ni nobenega glasú, še celo od Gordona nič zanesljivega.

Pastirski list se glasi:

Simon Dei miseratione et Apostolicae Sedis gratia Episcopus Brixinensis universo Clero Dioecesis Brixinensis.

Venerabiles Fratres!

Tristissima sorte accidit, ut infra quinquennium mors duorum praeclarissimorum Antistitum Dioecesi Brixinensi summum luctum attulerit. Die siquidem 6. Aprilis a. 1879 ereptus est nobis Episcopus Vincencius, ingens sui desiderium relinquens, vir Apostolicae doctrinae, pietatis ac fortitudinis, a summo Pontifice Pio IX. Episcoporum exemplar et forma merito nuncupatus! Et vix quidem, dato nobis alio pastore optimo Joanne, animum collegeramus, cum mors inopinata huius quoque Antistitis vitam derepente exstinxit, atque filios patre orbatos denuo in magnos luctus conjecit! Et profecto mors Episcopi Joannis jure merito fuit deploranda. Ipse etenim singulari fidelitate et religionis studio munus suum explevit, atque omni virium contentione in vinea Domini strenue laboravit, suique pene oblitus omnibus omnia fieri conatus est. Qua ille fuerit insignitus humilitate, qua clementia et benignitate, omnes norunt, qui usu et consuetudine cum ipso conjuncti erant. Quanta autem ejus fuerit pietas in Deum, quantum studium religionis et orationis, quantopere fuerit addictus cultui ss. Cordis Jesu et venerationi Beatissimae Virginis, quam assidue vacaverit vitae spirituali:

*) Hervatski in bosanski katoliki se nekako stanovitno pozdravljajo s „Hvaljen Isus!“ gredoč na potu kakor tudi ko stopijo v hišo. Serbi nečejo tega pozdrava, k večjemu pozdravljajo: Hvaljen Bog! Do tega pozdrava se povzdigujejo še turčini, kterih me je že marsikteri tako pozdravil. Pozdrav popov bil je ironičen iz šole.

haec et similia ex parte tantum captata sunt a familiaribus et domesticis, sed plene cognita sunt soli Deo, qui est scrutator cordium et renum.

Quodsi vero mors tam praeclar Antistitis omnibus fuit luctuosa, me multo magis moestitia affecit, quia ab ipso promotus eram ad episcopatum, sub ejusque ductu et auspicio munus mihi commissum gerendum erat. Rebus sic stantibus pronum est intelligere, qua animi commotione percussus sim, cum nuntius ad aures meas perlatus esset, me ab Augustissimo Imperatore designatum esse, qui per confirmationem summi Pontificis in locum talium ac tantorum virorum sufficerer. Contremui officium episcopale, vel angelicis humeris formidabile; extimui rationem brevi tempore a me reddendam, memor eloqui terrifici: „Omni autem, cui multum datum est, multum quaeretur ab eo; et cui comendaverunt multum, plus petent ab eo.“ (Luc. 12, 48.) Et sane multa sunt, quae virum etiam constantem abstertere possent ab ascensu ad gradum tam sublimem, qui merito dicitur „culmen dignitatum“ (c. 37. X. III. 5). Primum omnium est mea imbecillitas et infirmitas; is enim non sum, qui omnimodam meam debilitatem non habeam perspectam. Alterum est temporis nostri perversitas et calamitas. Iam impleri videntur, quae praedixit Apostolus: „Spiritus autem manifeste dicit, quia in novissimis temporibus discedent quidam a fide, attendentes spiritibus erroris, et doctrinis daemoniorum, in hypocrisi loquentium mendacium, et cauteriatam habentium suam conscientiam.“ (1. Tim. 4, 1. seq. Cfr. 2. Tim. 3, 1. seq.) Hinc est, quod nunc ecclesiae navicula, magis quam quovis alio saeculo, inter turbines et pythones jactatur. Maxime vero illi procelis exponuntur, qui primum tenent gubernaculorum locum. Nimirum ecclesiae praesulibus tanta hodie impedimenta parantur, ut omnis visus et labor, qui saeculi erroribus et flagitiis ab ipsis opponitur, vix non omni fructu carere videatur. Hanc aevi nostri indolem consideranti identidem mihi in mentem occurrit illud s. Augustini: „Nihil esse in hac vita, et maxime hoc tempore, difficilius, laboriosius, periculosius episcopi, presbyteri aut diaconi officio. (Ep. ad Valer. 21. Ed. Maur. Ven. 1759.) — Attamen fratres charissimi, etiamsi pavidus rem tam arduam aggrediar, nihilominus mente haud concido, sed potius animos magnos sumo, cor ad confidentiam erigens. Aperti enim mihi sunt copiosi spei et solatii fontes.

Prima spes, prout oportet, posita est in Deo. Dominus est, qui vocavit me, a Spiritu s. positus sum regere ecclesiam Dei. (Act. 20, 28.) Dominus vocavit me, ecce adsum! Dominus inquam; nam „quae stulta sunt mundi elegit Deus, ut confundat sapientes, et infirma mundi elegit Deus, ut confundat sapientes, et infirma mundi elegit, ut confundat fortia, et ignobilia mundi elegit Deus et ea quae non sunt, ut ea quae sunt destrueret, ut non gloriatur omnis caro in conspectu eius.“ (1. Cor. 1, 27. seq.) Dominus vocat me! Non quaesivi, non sumsi mihi honorem. Non subdidissem humeros iugo tam gravi, nisi viri cordati viamque Dei apprime gnari affirmassent, voluntatis divinae esse, ut tantam dignitatem atque onus tam grave acceptem. Itaque non ascendi aliunde in ovile Christi, sed intravi per ostium, et ostiarius mihi aperuit (Ioann. 10, 1. seq.), oves suas mihi assignando per suum in terra Vicarium, qui Imperatoris nominationem confirmans, me operarium in hac parte vineae Domini constituit. Qui vocavit me, procul dubio etiam gratiam dabit vocationi respondentem. Haec spes mea reposita est in sinu meo!

Altera spei ratio est in vobis, fratres charissimi: „Quae enim est nostra spes, aut gaudium, aut corona gloriae? Nonne vos ante Dominum nostrum Jesum

Christum estis in adventu ejus? Vos enim estis gloria nostra et gaudium.“ (1. Thessal. 2, 19. 20.) „Vos siquidem in septuaginta viris signati estis, quos Moyses praecipiente Domino in adiutorium sum elegit.“ Vos porro per eos significati estis, quos „sub eodem quoque mysterio et eadem figura in novo Testamento Dominus septuaginta duos elegit, et binos ante se in praedicationem misit.“ (Pontif. Rom.) Vos estis ministri Christi et dispensatores mysteriorum Dei (1. Cor. 4, 1), „fidelissimi Episcopi adjutores, quorum opera in pascendo grege exequi consilia sua unice valet. Ego autem tanto majorem in vobis spem concipio, quia non ignotus venio ad ignotos, sed vos pene omnes jam dudum a facie cognosco. Sed quod pluris est, novi etiam zelum vestrum, quo repleti estis pro honore Dei et animarum salute! Scio opera vestra, et laborem et patientiam vestram... (Apoc. 2, 2). Et etiam haec spes me non frustrabitur! (Daje prih.)

Sv. Andrej križu.

O križ! ti znamenje rešenja,
Pozdravljam te, objemam vnet;
Dovolj je mojega življenja,
Ti v drugi me popelji svet.

Podoben svetemu si lesu,
Na katerem je terpel gospod,
Ko prišel je med nas, da v mesu
Pokaže do nebes nam pot.

Umerl Mesija je strahotno,
Na križ za nas pribit umerl.
A s tem človeštvu je dobrotno
Zaklenjeno nebo odperl.

Po grozni smerti Učenika
Se vtisnil križ mi je v spomin.
Ti up si moj in čast velika;
Posvetil te je Božji Sin.

Kar serce moje je čutilo,
Narodom klical sem na glas;
Dežel prehodil, mest obilo,
Rad stopil tudi v vsako vas.

O tebi Ščitom sem govoril,
Poslušal me Epirec, Trak,
Z Ahajo ljud sem ti priboril —
Kerščanstva slavni, sveti znak.

Kako hiteli v kup pagani,
Za Kristusov so uk goreli!
Malike terli veri vdani,
Ki reši jih peklenskih muk.

A ti Egeja! mož serditi,
Sodnik ti terdoserčni moj!
Malikom siliš me dariti:
Zastonj, zastonj ves trud je tvoj.

Da jaz bi moral darovati
Malikom vašim dar telét?
Jaz hočem križu zvest ostati
Dar Jagujeta je meni svet.

Križ! sprejmi v svoje me naročje,
Saj ljubim te in te častim.
Podpora Kristusova moč je,
Da muke slavno zmagam z njim.

Življenje večno se mi bliža
Kaj to, če časno tukaj dām?

Vstajenje sveti se iz križa,
Naprej, naprej v nebeški hram!

F. Krek.

Serca kviško, Jezus prihaja!

Oj rod človeški, v revah, težavah!
Dvigni, oj dvigni serce, okó;
Sin od Očeta v rajskih višavah
Skorej na zemljo prišel že bo.

Iz zgolj dobrote večne ljubezni
Zate zapuša svitli prestól,
Da bi te rešil greha, bolezni,
On se poniža v solznati dol.

Skrije božanstva vse veličastvo,
Revno podoba hlapca sprejmě,
Da ti poverne večno bogastvo,
Človek, da dušo tvojo otmě!

Da ne boš taval v smertni tamini,
Solnce poniža se na ta svét;
Solnce sam Božji Sin je edini,
Iz korenine Jeseta cvét.

Lék tega Cvěta bode ozdravil
Vse tvoje rane, vsako bolést,
Dušno bo sužnjost, pekel odpravil
O kako sladka ta je nam vést!

Sladka novica svetega raja!
Ti povzdiguješ revno serce;
Moj Izveličar Jezus prihaja,
Da me ozdravi, vstavi solzé.

Pridi, o Jezus! prosim goreče!
Glej, hrepeneče Te zaželi
Narod človeški, reši ga ječe,
Da Te odrešen ljubi, slaví.

Radoslav.

Božičnica.

Pred Betlehemom.

(Konec.)

4. prizor.

Bar-Jona.

Kaj bi vama djal? Prišel je, prikazal se je Pričakovani od vsih rodov, Angelj zveze, Svetovalec, Močni, Emanuel, Knez prihodnjih časov.

Arist.

Mladi Hebrejci, varuj se: Herod ne bo terpel nikogar, ki bi mu po kroni stregel.

Bar-Jona.

Vem, verjamem, da je Herod vsake hudobije zmožen.

Arist.

Govóri bolj tiho, Herod je naš zaveznik in cesarjev prijatelj.

Bar-Jona.

Vaš zaveznik, da; vaš prijatelj, ne. Vi ne morete zahtevati, da bi mi spoštovali človeka, ki ima na duši kri zadnjih Makabejcev, in kateri je še pred kratkim, da bi nasitil svojo slavo-hlepnost, umoril lastno ženo in troje sinov: zato je pa cesar rekel, kakor se pripoveduje: „Raji bi bil Herodov pujs kakor njegov sin.“ A

Herod s svojo hinavšino ne bo varal pravega kralja, Njega, kateremu je njegov Oče obljubil kraljestvo brez konca.

Arist.

Če je vaš kralj pravičen, smete pričakovati, da bo veliko terpel.

Bar-Jona.

Če bi bil tudi križan, kakor eden naših prerokov napoveduje, ga bom vendar molil.

Cirin.

In jaz, ako bom tu po svojem poslu, bodem s taboj spoznaval njegovo božanstvo, Bar-Jona. A povej mi, če bode njega kraljestvo vesoljno, bodo li drugi kralji njemu davek plačevali?

Bar-Jona.

In molili ga bodo... Prišli bodo iz Arabije in Sabe in od skrajnih mej Efe in Madijana; in kralji morja in otokov, ki so naj bolj oddaljeni, bodo prišli mu darovat, z zlatom in kadilom bodo njegovemu božjemu veličanstvu darovali hvalne himne in molitve.

Cirin.

Drago mi je, o sin Izraelov, to domoljubno in vérsko navdušenje. A kdaj, povej, kdaj se bo zgodilo, da se tako zberó kralji in ljudstva?

Bar-Jona.

Povzdigni oči, glej: prišli so že! Že se združuje izraelsko ljudstvo vseh stanov in radostno kliče: Mesija smo naši! In rodovi so v njegovi svetlobi hodili; in ves Jeruzalem se giblje, kajti to jutro bil je naznanjen prihod modrih od Jutra, ktere je vodila skrivnostna zvezda.

Cirin Aristu.

Slišiš, učenik, kaj vse nama Bar-Jona oznanuje? A kaj ti tako gledaš nebó proti Jeruzalemu?

Arist.

Cirin, čudež za čudežem: vidiš jo novo svetlo zvezdo?

Bar-Jona.

To je Jakopova zvezda! Češen bodi Gospod Bog od veka do veka!

Arist.

Jaz se kar v misli zgubim, ko opazujem čudni nje ték. Spreminja svoje stanje; zdaj se vzdiguje od sévera proti jugu, bliža se nam, kakor bi se nad betlehemsko okolico imela ustaviti. Zvezda, zvezda, Cirin: tukaj je božja roka!

Bar-Jona.

Brez dvoma. Bog, naš veliki Bog, da le znamenje zvezdam, katere je postavil na nebez, in zvezde se premikajo radostno, rekoč: Tukaj smo. Zvezda, ktero vidite in ktere prikazen nam je znana, pelje k zibelki pravega Emanuela. Modri ne morejo več daleč biti. E! slišite trobente glas? (Godba.)

Arist.

Odbila ura je, sprejet svoje pridi! Ti Dete božje pridi... A kdo je poslanec, ki se nam bliža?

Cirin.

Ga že poznám; to je Azael, mlad imeniten Arabec, ki je bil v zadnji vojni vjet. Zvést in zanesljiv je zelo, zato večkrat prenaša kraljeva sporočila; ne mara, ravno tudi zdaj ktero nese. Če nam le Herod kacega čudnega grozovitega povelja ne pošlje!

5. prizor.

Azael, Arist, Cirin, Bar-Jona.

Azael.

Oh, gospoda, kako bogata karavana se giblje iz Jeruzalema proti Efrati! kaka množica velbludov in dromedarjev! Kaka druhal strežečih služabnikov obdaja tri glavlarje karavane! Pazite, vidite jih stoječe na stranski poti čez grič?

Arist.

Resnično si govoril, Azael, njih oprava je prekrasna, in dolge so verste njih z obilnim blagom obloženih kamel. O sin puščave, povej nam, ki si njih brat, kdo so ti glavlarji daljnih rodov, in po kaj gredo v Betlehem.

Azael.

Na dvoru sem slišal že govoriti o njih namenu. In kakor celo mesto želel sem tudi jaz imenitne tujce v lepem sprevedu gledati, kar me eden kraljevih služabnikov neprevidoma spozná, me objame kakor svojega brata ter mi pové, kar vam čem naznaniti.

Cirin.

Zdi se, da jih je prikazen čudovite zvezde z veliko radostjo napolnila.

Azael.

Spremljajte z očmi spremstvo, katero stopa doli med oljkami. Ti trije glavlarji se smejo šteti med najviše osebe na Jutrovem. Ob času izraelske sužnjosti, ko so Hebrejci obilo vplivali na svoje zmagovalce, posebno pa Danijel, so njih očetje zvedili čas, skoraj dan in trenutek kdaj bode rojen kralj na Judovskem, kateri si bode podvergel kraljestva svetá. Zvezda, ki se bode nagloma prikazala, bode znamenje njegovo.

Bar-Jona.

Zvezda, katero je Balaam videl, vstala je v Jakobu.

Azael.

Ko se jim je prikazala zvezda, katero ste videli, podali so se trije izmed njih na pot, iskat Njega, ktere ga jim je nebo, v svetlih orientalskih nočeh opazovano, pokazalo. V Jeruzalemu so prašali: „Kje je kralj judovski?“ In na odgovor pismarjev, da ima Mesija v Betlehemu na Judovskem rojen biti, podali so se tje na pot in ni jih begal strah, kakoršen se je razodeval na kraljevem dvoru in po mestu zarad njihovega vprašanja; in sedaj so pred vratmi Davidovega mesta.

Bar-Jona.

Moj Bog, bodi češčen! Ura je blizo; ali „zvezda bo izšla iz Jakopa, in kraljevo žeslo Izraelovo se zopet povzdigne.“

Azael.

Oni, ki jezdi naprej, starček sivih las in bele brade, imenuje se Melhijor: ta bode Detetu kot svojemu kralju zlata daroval. Drugi se imenuje Gašpar, ta bode daroval kadila, da novorojenca s tem kot Boga počasti. Treji, čern po barvi, imenuje se Baltazar, bo daroval miro, latero mu moj prijatelj nosi; kajti mira podoba je smerti, ki jo bode moralo to Dete svoj dan preterpeti, kakor govore judovski napovedevalci.

Arist.

Bar-Jona bi nam to mogel povedati, če se predrami iz svojega zamaknjenja.

Bar-Jona.

Samo zahvala prihaja mi iz serca na ustnice: Češen bodi Gospod, ker mi je dal gledati svoje zveli-

čanje! Pripravil ga je pred obličjem vseh narodov in v čast Izraelu, svojemu ljudstvu. Naj grem zdaj še enkrat, da poklekнем pred Odrešenika na kolena.

Arist.

Kaj praviš. Bar-Jona?

Bar-Jona.

Blizo od todi je polje našega pradedá Boca, kjer je Ruta pobirala klasje, kar so ga ženjci popustili... Tako naj bode svoj dan deviška roka vaše duše pobirala ter jih v izvoljeno snopje povezala.

Cirin.

Ktera roka? povej, prijatelj, katero roko meniš?

Bar-Jona.

Tvoja mila roka, o Devica Marija! (Odide).

Azael Aristu.

Gospod, tu je kraljevo poročilo, katero sem vam pozabil izročiti.

Arist.

Prav. (Azael gre).

6. prizor.

Arist, Cirin.

(Cirin med tem, ko Arist pismo bere:)

In mi, bomo li izključeni od tega ginljivega prizora, o Bog nepoznani! Zdi se mi, kakor bi jih videl pred Božjo Devico. Ona jim kaže svoje Dete. Pred njimi v prahu klečé trije modri kakor nekda Abraham, očaj izvoljenega ljudstva, pred Gospodom, ki se mu je prikazal; molijo Boga skritega v tem revnem stanovanji.

Arist (sam).

Kruto sporočilo!

Cirin.

Spremstvo okoli ima mnogo posla, kamele so se pripognile in služabniki razkladajo bogati tovor.

Arist (sam).

Enake hudobije! ne, nikoli ne!

Cirin.

Ti si prestrašen, učenik, kaj pa pravi kraljevo pisanje?

Arist (mu da pismo).

Beri, če ti je moč.

Cirin bere.

„Stražite po betlehemiški okolici. Tam se kuje zarota. Prepričajte se, da tuji kralji, ki so prišli v staro kraljevo mesto, niso več tu; in po njihovem odhodu morite...“ Groza! (verže pismo na tla.)

Arist (ne da bi pismo prebral).

„Pomorite brez milosti vse dojenčce v okolici!“

Cirin.

Oh! grozoviti trinog! Oh! ti brezdušni! Kako se trese pred malim Detetom!

Arist.

Hudobna vest se vedno boji.

Cirin.

On je kervavo pokončal hrabri rod Makabejcev; v potocih je prelivaval kri svoje lastne rodbine. Vedno tedaj je kervi žejin, ta tiger askoloniški!

Arist.

Duh betlehemskega pastirja Davida, ki je Izraelov kralj postav, ga brezdvomno vznemirja v strašnih nočeh brez spanja.

Cirin.

Ali si nas zato poklical na to postajo, da služimo tako nečloveškim naklepom? Ali si mogel misliti, da se bo dal vojak zlorabiti, da muči nedolžne? Ne, ne, raji svoj meč razbijem.

Arist.

Cirin, ti imaš blago serce: predsednik sirski, tvoj oče, te bo vesel. Žali, da imajo naši nevredni zavezniki v rokah oblast, moč in denar, kar jim bo pridobilo nevrednih priveržencev.

Cirin.

A ne bo se moglo reči, da se je rimski vojak vdeležil tako brezbožnega in zaverženega djanja.

Arist.

Dobro, Cirin, idi, kolikor naglo moreš, k svojemu očetu, pojasni vse, razkrij vso hudobijo in verni se z z natančnimi navodi, ki nas oprosté tako gnjusnega povelja.

Cirin.

Da, gotovo se vernem... Vernil se bom ter šel gledat božje Dete, in mater, devico, bolj vzvišeno ko boginja, bolj čista ko angelj, ktere sladko ime Marija se glasi brez prenehanja v moji duši kot nebeška melodija. In pa, ne tvoje solze, o mati, ne tvoja nezmožnost in revščina, o Bog, ne borni hlevce, ne slama v jaslicah mi ne zbegajo serca in vére. Učenik, idiva skupaj k božji zibelki.

Arist.

Da, Cirin, kakor tebe, tako so tudi mene globoko ginili tu čudni dogodki: Ta zvezda me razsvetljuje: mojim očem se je pravi Bog razodel. Da, Cirin, tudi midva ideva v Betlehem, da ga spoznava, moliva in ljubiva.

Razgled po svetu.

V Lincu je v predpraznik sv. Andreja aposteljna, 29. listop., umrl ondodni škof dr. Frančišek Jožef Rudigier, ki je imel vse lastnosti pravega, neprestrašenega aposteljna. Rojen l. 1811 na Predarlskem, je l. 1835 bil posvečen mašnik v Briksnu, po mnogih častnih stopnjah pa je l. 1852 postal škof v Lincu. Boj zoper greh in laž sploh in posebej zoper laži-liberalizem je bila glavna čerta njegovega škofovanja; zato so pa verski sovražniki iskali križati ga po duhu in telesu, kakor so svoje dni križali sv. Andreja, ker je resnico terdil. Zidal je Rudigier v Lincu velikansko stolnico v čast neomadežane Marije Device za vterjevanje pobožnega verskega občutka; za varstvo resnice med ljudstvom pa je vstanovil katoliško ljudsko družbo, ktera se je tako lepo razvila, da je močna bramba sv. vere. Veliko dobrega je storil s svojimi čverstimi in jedernatimi pastirskimi listi. Zadnje, mora se reči — velikansko delo v besedi je bil njegov govor ravno v omenjenem društvu, ki ga je tudi „Danica“ prinesla une dni. Vpljiv teh apostolskih beséd je že zdaj očiten in velik. In razširjal se bode brez dvoma vedno bolj in dalje. Bog mu daj večni mir.

Bratovske zadeve.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov Bog dobrotno odverri od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanja in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanje in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. — Sestra priporočuje bolnega brata, družinskega očeta, pobožnim dušam v molitev, da bi ne postal popolnoma brez pameti. — Za pomoč v dušnih potrebah. — Hči živo priporoča bolno mater za pomoč v hudih stiskah. — Študent, da bi se lažje učil

Koledar za prihodnji teden:

8. grudna. Brezmadežno spočetje Marije Device. — 9. S. Valerija. — 10. (Post.) S. Judit. — 11. S. Damaz. — 12. (Post.) S. Otilija. — 13. S. Lucija. — 14. Tretja nedelja v Adventu. S. Spiridijon.

Listek za raznoterosti.

Premilostni gosp. novi škof pridejo v Ljubljano v četrtek, 11. t. m. s popoldanjim vlakom, in se podajo v stolno cerkev, kjer bo blagoslov z Najsvetejšim. O vmeščevanju 14. t. m. bodo novi višji Pastir dali papežev blagoslov za popolnoma odpustek pod navadnim pogoji tistim, ki bojo ob enem takrat pri škofovi veliki maši.

Iz Ljubljane. Po visoko čast. gospodu kapitel-skem vikariju dr. Henriku Pavkarju je bil 3. t. m. po korarski maši slovesno vmeščen na Flachenfeld-Volvicov kanonikat preč. gosp. Karol Klun, Ravbarjev beneficij, deželni in državni poslanec. Bog daj srečo! Precej potem se je preč. gosp. novi kanonik podal na Dunaj v državni zbor, ki se prične 4. t. m.

G. Andrej Marušič, gimnaz. prof. v Gorici, postal je častni kanonik metropolitanskega kapitlja v Gorici.

Za čast ino za god
Čestitamo, gospod!

Iz katoliške družbe. V praznik brezmadežnega spočetja Marije imajo udje Vincencijeve družbe zjutraj ob sedmih v mestni farni cerkvi sv. Jakoba sveto mašo s skupnim sv. obhajilom; zvečer ob sedmih pa občni shod v sobani katoliške družbe. — Povabljeni so častiti udje in tudi drugi.

Ant. Jarc.

Dobrotni darovi.

Za študentovsko kuhinjo: Čast. župnik Ant. Jamnik 3 gld. „za Miklavža dijakom.“ — Preč. g. J. Z. R. 10 gl. — S. M. R. 1 gld. — Častiti gosp. duhovni pastir Anton Vonča več vreč krompirja, repe in korenja. — Neka dobrotnica 1 gld. — Neimenovan 3 gld. — Čast. gosp. Ant. Koblar 3 gld. — Neka gospa 2 gld. — Čast. gosp. župnik Mih Tavčar 5 gld.

Za cerkev Jezusovega presv. Serca: Neimenovan 2 gld.
(Drugi dar. prih.)

Pogovori z gg. dopisovalci.

P. H.: Prejeli posebno hvaležno; doželjene kake določila. — G. J. v S.: „Variabilis“ adest! Serčna hvala in pozdrav!